

alligevel maa tages i Betragtning for dem, der laane Penge ud, fordi Muligheden altid er til Stede for, at Tilfældet kan indtræffe. Kunde Lovforslaget begrænses til, hvad den højtærede Justitsminister nu nylig udtalte, om jeg forstod ham ret: Løn for et vist forløbet Tidrum forud for Udlæggsdagen, s. Eks. den Del, der var gaaet af det løbende Halvaar, og saa Lyndet skulde blive hos Udlægshaveren, saa længe han drev Ejendommen, og have Løn ogsaa for den Tid selvfølgelig, saa vilde Forslaget have min Sympati; men som det foreligger, forekommer det mig meget uheldigt. Efter den Maade, hvorpaa flere ærede Udlægsmedlemmer have talt paa og til Dels ogsaa den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister, forekommer det mig, at der kunde have været mest Grund til at foreslaa Sagen vist tilbage til Udvalget. Jeg skal dog ikke stille Forslag derom; men vil, om det stilles fra anden Side, stemme derfor, men vil ellers, som jeg sagde før, afholde mig fra at stemme over Lovforslaget.

Reis: Som Medlem af Udvalget maa det maatte til en vis Grad tilkomme mig at udtale en Tak for den Anerkendelse, Udvalgets Arbejder synes at møde her i Salen. Jeg maa nu sige, at denne Anerkendelse ikke kommer mig saa overdreven uventet. Jeg har fra første Færd som Medlem af Udvalget haft en levende Fornemmelse af, at det var et meget vanskeligt Omraade, man her vilde lovgive paa, at man kom til at gribe ind i store systematiske Love, og at man maatte være meget varsom med, hvad man foretog sig i saa Henseende, naar man ikke vilde bringe Forvirring ind i Lovgivningen. Det er allerede blevet berørt under Forhandlingen her, at man i Udlandet har forsøgt at finde en noget anden Fremgangsmaade end den valgte, hvorved man kunde bøde paa den Mangel og Uretfærdighed, som alle vare enige om burde afhjælpes, at et Lynde i alt Fald for den Del af dets Tjenesteløn, der gik fra sidste Fardag til den Dag, da Katastrofen, Konkursen eller Udlæget, indtraadte, skulde kunne risikere ikke at saa sit Tilgodehavende. Som det er blevet sagt i Dag, lykkedes det mig ikke at vinde noget Flertal for den Affattelse, jeg i saa Henseende foreslog, og derfor resignerede jeg. Ærede Medlemmer ville erindre, at da Lovforslaget var til 2den Behandling her i Salen, blev der udtalt forskellige Meninger om, at Lovforslaget kunde trænge til yderligere Efterhyn paa forskellige Punkter. Jeg kan godt sige, at det var mig for saa vidt ikke ukært at høre, at de Betæneligheder, jeg

selv nærede, og som jeg havde tilladt mig at give Luft i Udvalget, ogsaa fik Lyd her i Salen. Der er ganske vist ikke forløbet mange Dage, siden Lovforslaget var til 2den Behandling, men jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Udvalget har foretaget en omhyggelig Gennemgang af Lovforslaget og paa ny har afvejet, om det var muligt at finde en Affattelse, der kunde afvæbne de Indsigelser, der ere fremkomne ved 2den Behandling. Jeg maa kun for mit Vedkommende beklage, at jeg ikke har kunnet deltage i disse Overvejelser og derfor selvfølgelig heller ikke ved, hvilket Omfang de have haft. Jeg var absolut forhindret fra at deltage i et Møde, som blev holdt, og jeg ved derfor ikke, hvilket Omfang, Overvejelserne have haft, men det ved jeg, at som Lovforslaget nu foreligger med Flertallets Indstillinger til 3dje Behandling, tiltaler det mig heller ikke ganske. Jeg er selvfølgelig klar over, som der ogsaa er blevet udtalt bl. a. af det ærede Medlem for Stubbekøbing (M. S. Larsen), at naar man lader §§ 1 og 2 bortfalde, er man fri for de Betæneligheder, der knyttede sig til dem, og som jeg fuldt ud delte, idet jeg fuldstændig er af den Mening, at et Lyndeforhold er i Reglen et Forhold mellem bestemte Personer. Men jeg erkender, at Forholdet undtagelsesvis kan være saaledes, at der foruden den Husbond, Lyndet er fæstet til, tillige kan være peget saa afgjort paa en bestemt Tjeneste, en bestemt Ejendom, at dette spiller en saa stor Rolle i Lyndeforholdet, at man kan sige, at saa snart den Ejendom, Lyndet er fæstet til, er gaaet fra Husbonden, vil Lyndeforholdet tillige ophøre. Jeg ser derimod ikke, at de Kalamiteter, som det for mig er Hovedsagen at sikre Lyndet mod, ikke efter Lovforslagets eventuelle Vedtagelse kan indtræde i lige saa fuldt Omfang som før. Jeg ser nok, at man vil udvide Lyndets Fortrinsret til ogsaa at omfatte disse Løssøregenstande, som hidtil have været undtagne — jeg skal ikke spille Tiden ved at gaa ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt en saadan Bestemmelse vil kunne saa tilbagevirkende Kraft eller ikke — og at Lovforslaget vil kunne medføre nogen Forbedring i Lyndets Retstilting, men om den vil vise sin Virkning i ret mange Tilfælde i det praktiske Liv, anser jeg for i højeste Grad tvivlsomt. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke tilfredsstiller mig, men at jeg fremdeles har Sympati for den Tanke, som ligger til Grund for Lovforslaget, nemlig at sikre Lyndet mod ikke at saa den Løn, for hvilken det ærligt har arbejdet og stræbt paa Ejendommen. Om der under Lovforslagets videre Gang